

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Danou Černovskou v právní věci žalobce: **H. D**, zast. Mgr Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Praha 1, Václavské nám. 21, adresa pro doručování: AK Čechovský & Václavek a partn., Václavské nám. 21, 110 00 Praha 1, proti žalovanému: **Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie**, Olšanská 2, 130 51 Praha 3, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21.11.2012 č.j. CPR-9183-3/ČJ-2012-009CPR-V231, o správním vyhoštění,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se včas podanou žalobou domáhal u Městského soudu v Praze přezkoumání shora uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo rozhodnuto o jeho odvolání proti rozhodnutí o správním vyhoštění vydaném Policií ČR, Krajským ředitelstvím Policie hl. m. Prahy, odborem cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, č.j. KRPA-3149/ČJ-2012-000022, ze dne 7.7.2012, tak, že byla vypuštěna část výroku: „Počátek doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území se stanoví v souladu s ust. § 118 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, od okamžiku, kdy cizinec pozbude oprávnění k pobytu na území ČR.“ tak, že byla nahrazena textem: „Počátek doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států EU, se stanoví v souladu s ust. § 118 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, od okamžiku, kdy cizinec pozbude oprávnění k pobytu na území ČR.“ Ve zbylé části bylo

rozhodnutí podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, napadené rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrzeno.

Uvedeným rozhodnutím správního orgánu I. stupně bylo žalobci podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 1, 2 zákona o pobytu cizinců uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států EU, v délce jednoho roku. Doba k vycestování z území ČR byla stanovena do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

V žalobě žalobce namítal, že byl napadeným rozhodnutím zkrácen na svých právech a rozhodnutí samotné je dle jeho názoru v rozporu s právními předpisy. Uvedl, že byl porušen § 2 odst. 1, § 3 a § 68 odst. 3 a § 90 odst. 1 písm. c) a odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, a rozhodnutí je dále v rozporu s ust. § 118, § 119a odst. 2 a § 174a zákona o pobytu cizinců.

Žalobce vytkl napadenému rozhodnutí, že bylo vydáno v rozporu s ust. § 90 odst. 1 písm. c) a odst. 3 správního řádu, kdy žalovaný svým rozhodnutím změnil ve výrokové části rozhodnutí správního orgánu I. stupně, a to negativně, když rozšířil platnost správního vyhoštění z území ČR, jak ji uložil správní orgán I. stupně, na území celé EU. Touto změnou porušil zásadu *reformatio in peius* zakotvenou v § 90 odst. 3 správního řádu.

Žalobce dále uvedl, že správní vyhoštění není dle teorie správního práva sankcí, nýbrž opatřením státu. Žalobce se v této souvislosti tedy ptá, v čem stát spatřuje zájem v jeho faktické životní, rodinné situaci jako otce malého dítěte vyhostit. Žalobce se domnívá, že jeho případné protiprávní jednání nedosahuje takové razance a intenzity, aby stát musel sáhnout k tak radikálnímu opatření jako je vyhoštění otce od rodiny, a to navíc za situace, kdy není v lidských silách rodiny tak narychlo začít život v jiné zemi. Omezení stanovené v § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců vyplývá ze základního lidského práva na ochranu před neoprávněným zasahováním do soukromého a rodinného života či z práva na respektování soukromého a rodinného života (viz článek 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a článek 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod). Při posuzování přiměřenosti zásahu do života cizince je třeba zhodnotit všechny relevantní aspekty jeho života, a to jak aspekty týkající se jeho života v ČR, tak aspekty vztahující se k jeho zemi původu či k zemi, do které by byl v případě správního vyhoštění nucen vycestovat. Vztah žalobce a jeho družky, matky jeho dítěte a dítěte samotného je nadevší pochybnost prokázán, což potvrdil správní orgán v napadeném rozhodnutí. Toto bylo konstatováno pouze na základě jakéhosi generalizujícího závazného stanoviska, a to, že vycestování je zkrátka možné a ať rodina žije někde jinde, když se navíc účastníci seznámili účelově. Žalobce vytkl žalovanému, že se nezabýval přiměřeností zásahu přezkoumatelným způsobem. Dle žalobce napadené rozhodnutí obsahuje pouze subjektivní a velmi necitlivý názor, že účastník má na území družku a je jedno, že s ní má malé dítě a je jedno, že s touto rodinou žije. Žalovaný nerespektoval žalobcovo právo na rodinný a soukromý život tak, jak je Listinou a mezinárodními dokumenty toto právo garantováno. Státní orgány pak mají povinnost tato práva respektovat, ale také je účinně chránit. Žalobce je nepochybně otcem a manželem osob zcela oprávněně pobývajících na území ČR. Tato skutečnost je zásadní pro posuzování otázky přiměřenosti opatření vyhoštění otce a manžela fungující rodiny. Z uvedených důvodů považuje žalobce napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné a v rozporu se shora uvedenými předpisy. Z těchto důvodů navrhl, aby soud napadené i rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušil a věc žalovanému vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný se vyjádřil k podané žalobě a setrval na názoru, který zaujal v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Pokud jde o námitku týkající se porušení ust. § 90 odst. 3 správního řádu, uvedl žalovaný, že tento bod žaloby není oprávněný, protože v zájmu účastníka řízení konkretizoval tuto část výroku v souladu s zákonem. Odkázal v této souvislosti na ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 1, 2 zákona o pobytu cizinců, z něhož vyplývá, na jaké území mu v případě porušení tohoto ustanovení nebude umožněn vstup. Tvrzení žalobce, že došlo k porušení ust. § 2 odst. 1 správního řádu, žalovaný uvedl, že je přesvědčen o tom, že postupoval v souladu se zákony a ostatními právními předpisy, jakož i mezinárodními smlouvami, a neshledal žádné porušení ustanovení správního řádu ani cizineckého zákona v rámci prvoinstančního řízení. K tomuto bodu žaloby se nemohl vyjádřit, neboť žalobce nespecifikoval, v čem mělo pochybení správního orgánu konkrétně spočívat. Žalovaný dále uvedl, že dospěl k závěru, že nedošlo k porušení ust. § 3 správního řádu, že byl náležitě zjištěn skutečný stav věci pro rozhodnutí, byly opatřeny potřebné podklady a zjištěny všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i neprospěch žalobce. Pokud jde o namítané porušení ust. § 68 odst. 3 správního řádu, dle názoru žalovaného není ani tento bod žaloby důvodný. Žalovaný je toho názoru, že on i správní orgán I. stupně pečlivě posoudil všechny důkazy a informace získané v průběhu správního řízení a v odůvodnění svého rozhodnutí řádně uvedl jasné a přesvědčivé důvody, proč správní orgán rozhodl tak, jak je ve výrokové části uvedeno. K namítanému porušení ust. § 118, § 119a odst. 2 a § 174 zákona o pobytu cizinců žalovaný rovněž uvedl, že se porušení těchto ustanovení nedopustil. Plně respektoval to, že správní vyhoštění není sankcí, ale toliko správním rozhodnutím, které obsahově vyjadřuje zájem státu na tom, aby se na něm jím dotčený cizinec nezdržoval. Žalovaný poukázal na to, že stát nemůže mít zájem na tom, aby se na jeho území zdržoval cizinec, který dlouhodobě a úmyslně porušuje zákony. Žalovaný v této souvislosti odkázal na zjištěné skutečnosti týkající se žalobcova úmyslného neoprávněného a dlouhodobého protiprávního jednání. Žalovaný odkázal také na odůvodnění napadeného rozhodnutí a je tohoto názoru, že pokud měl žalobce v úmyslu žít s družkou a vychovávat její (v případě, že bude jeho otcovství prokázáno - jejich) dítě na území ČR, měl dostatečně velký časový prostor pro legalizaci svého pobytu a zajištění řádného povolení k výdělečné činnosti, a to nejméně od doby, kdy se narodila družce dcera dne 13.2.2011 nebo minimálně od května 2011 (kdy žalobce uvádí, že se vrátil na území ČR) do 7.1.2012, kdy byl zajištěn hlídkou OPKPE Praha. Žalovaný z uvedených důvodů navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu podle § 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále s.ř.s.).

Ve věci soud rozhodl při jednání na žádost žalobce. Z obsahu správního spisu bylo zjištěno, že žalobce přicestoval do ČR v roce 2002 za pomoci převaděčské organizace. Cestoval v dodávkovém automobilu v úkrytu ve společnosti dalších čtyř Číňanů. Cestovní doklad údajně odevzdal převaděči, takže od té doby žádný doklad nevlastnil. Pěšky přešel na území SRN, odkud byl 10.9.2002 předán zpět do ČR. Poté bylo rozhodnuto dne 11.9.2002 pod č.j. SCPP-710/ÚL-OPK-ÚL-SV-25-2002 o žalobcově správním vyhoštění na dobu pěti let od 11.9.2002 do 11.9.2007. Žalobce dále pobýval na území ČR bez cestovního dokladu. Dne 26.2.2003 mu byl vydán jako náhradní doklad pro cizince cestovní průkaz totožnosti č. JC 006748, kde jsou uvedena osobní data: H. D. Toto znění svého jména uvedl vědomě, protože dotazník, který později musel pro ověření identity vyplnit a který byl zaslán na Velvyslanectví Čínské lidové republiky, obsahuje jméno ve znění H. D. a nikoli H. D., jak jej uvedl později. Žalobce byl proto uváděn pod těmito oběma jmény. Dne 22.10.2004 byl

žalobce zadržen Policií ČR, odborem pro boj s organizovaným zločinem, v bytě na Praze 7. Tou dobou mařil výkon správního rozhodnutí tím, že se zdržoval na území ČR, ačkoli mu byl pobyt na jejím území zakázán. Obvodním soudem pro Prahu 7 byl vydán trestní příkaz sp. zn. 1 T 91/2004, kterým byl žalobce dne 24.10.2004 odsouzen k trestu vyhoštění z ČR na dobu pěti let. Žalobci byla udělena i vyhošťovací vazba. Dne 9.11.2004 byla na Velvyslanectví ČLR ověřována žalobcova totožnost a Velvyslanectvím sděleno, že na základě informací čínských úřadů nelze žalobcovu totožnost zjistit, proto mu nemohl být vydán náhradní cestovní doklad ČLR. Je běžnou praktikou cizinců, kteří se nechtějí vrátit do země původu, že uvedenou falešné údaje ke své totožnosti, na které jim jejich zastupitelský úřad příslušný cestovní doklad nevydává. Dne 25.1.2005 požádal žalobce o udělení mezinárodní ochrany. Žádost však byla jako zjevně nedůvodná zamítnuta a dne 10.3.2005 bylo řízení pravomocně ukončeno. Dne 8.8.2005 byl žalobce propuštěn z vyhošťovací vazby na svobodu. Dne 7.1.2012 byl žalobce kontrolován hlídkou OPKPE Praha na Praze 4, ulici Michelská, a neměl u sebe platný cestovní doklad a nebyl schopen věrohodně prokázat svoji totožnost. Následně bylo zjištěno, že nemá žádné oprávnění k pobytu na území ČR a pobývá zde bez cestovního dokladu, není držitelem pracovního povolení a zdravotního pojištění. Žalobce i jeho družka uvedli, že se seznámili v restauraci v Praze v roce 2010. Žalobce v tu dobu údajně pobýval v Itálii a několikrát během uvedeného roku družku navštívil. Družce se dne 13.2.2011 narodila dcera. Žalobce a jeho družka uvedli, že dítě je jejich. Otec není v rodném listu dítěte uveden.

Uvedené skutečnosti byly zjištěny z výpovědi žalobce, kterou učinil do protokolu o vyjádření účastníka správního řízení dne 7.1.2012. Skutečnosti týkající se žalobcova pobytu byly ověřeny z dostupných evidencí Ministerstva vnitra ČR.

Z obsahu správního spisu soud dále zjistil, že bylo řízení ve věci správního vyhoštění zahájeno dne 7.1.2012 podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 1, 2 zákona o pobytu cizinců. Téhož dne byl se žalobcem sepsán protokol o vyjádření účastníka správního řízení. Dne 27.3.2012 byl sepsán protokol o vyjádření přítelkyně žalobce T. B. D., vietnamské národnosti i státní příslušnosti.

Dne 7.7.2012 bylo vydáno rozhodnutí správním orgánem I. stupně. Tímto rozhodnutím bylo žalobci uloženo podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 1, 2 zákona o pobytu cizinců správní vyhoštění v délce jednoho roku. Ve výroku bylo pouze uvedeno, že žalobci nelze umožnit vstup na „území“ bez uvedení, o jaké území se jedná. Žalovaný v rozhodnutí o odvolání výrok v této části výroku změnil tak, že místo uvedení slova „území“ uvedl „území členských států EU“. V ostatním zůstalo rozhodnutí nezměněno a bylo v odvolacím řízení prvostupňové rozhodnutí potvrzeno.

Městský soud v Praze věc posoudil takto:

Podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 1, 2 zákona o pobytu cizinců policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států EU a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na tři roky,

1. pobývá-li cizinec na území bez cestovního dokladu, ač k tomu není oprávněn,
2. pobývá-li cizinec na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu.

V případě žalobce bylo rozhodnuto podle tohoto ustanovení. Podle tohoto ustanovení zákona o pobytu cizinců bylo zahájeno i správní řízení o žalobcově správním vyhoštění.

Ze znění § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců vyplývá, že policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizinci, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států EU. Ze znění tohoto ustanovení je tedy zřejmé, že rozhodnutí o vyhoštění a zákazu vstupu na území se týká území celé EU. Pokud v rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo uvedeno pouze „území“ s odkazem na znění tohoto paragrafu, bylo z tohoto ustanovení možno dovodit, že se správní vyhoštění týká celého území EU. Žalovaný správní orgán v odvolacím řízení pouze opravil chybu, které se dopustil správní orgán I. stupně tím, že necitoval přesně, o jaké území se jedná. Opravou rozhodnutí v rámci odvolacího řízení nedošlo, jak se žalobce mylně domnívá, k rozhodnutí v neprospěch odvolatele, neboť touto změnou k žádné změně ve výroku rozhodnutí, pokud jde o stanovení území, kterého se správní vyhoštění týká, nedošlo. Nelze tak žalobci přisvědčit, že došlo k porušení ust. § 90 odst. 3 správního řádu.

Soud rovněž nesdílí žalobcův názor, že v jeho případě bylo správní vyhoštění uděleno jako sankce. Soud dospěl shodně se žalovaným a správním orgánem I. stupně k závěru, že v případě žalobce není dán důvod pro postup podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, podle kterého rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.

Ze správního spisu vyplývá, že žalobce na území ČR navázal vztah s občankou Vietnamské socialistické republiky, s níž sdílí společnou domácnost. Spolu vychovávají dceru žalobcovy přítelkyně. Žalobce i jeho přítelkyně uvedli, že dcera je jejich společným dítětem. Toto však vyplývá pouze z jejich tvrzení, neboť žalobce není jako otec v rodném listu dítěte zapsán. Soud neshledal hodnocení, které správní orgán provedl, v rozporu se zákonem i principy správního uvážení. Žalovaný vzal v úvahu to, že žalobce žije ve společné domácnosti se svou přítelkyní a vychovávají spolu dítě, které dle jejich tvrzení je jejich společným dítětem. V tomto případě však žalovaný vyhodnotil situaci v tom smyslu, že bytí vyhoštění žalobce bude zásahem do jeho rodinného i soukromého života, převažuje v tomto případě veřejný zájem na jeho vyhoštění nad jeho ochranou soukromého a rodinného života. Správní orgány vyšly z toho, že žalobce již od počátku svého pobytu na území ČR byl bez povolení k pobytu a bez dokladů totožnosti. Z toho bylo dovozeno, že neměl v úmyslu respektovat zákony a právní předpisy ČR. Neučinil pro to, aby legalizoval svůj pobyt, žádné kroky. Skutečnost, že si v době nelegálního pobytu na území ČR budoval soukromé a rodinné vazby, pak vyhodnotily správní orgány tak, že žalobce nemůže očekávat, že tyto vazby budou důvodem neuložení správního vyhoštění ve smyslu § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Správní orgány při posouzení této věci vycházely nejen z rodinného života cizince a případného zásahu do jeho soukromého života, ale v širším slova smyslu hodnotily možnost žalobcova vycestování spolu s jeho přítelkyní buď do ČR nebo do Vietnamu, byť se žalobci toto jeví jako problematické, neboť vztahy mezi oběma státy nejsou dobré. Žalovaný i přes tyto žalobcovy obavy vyhodnotil situaci s ohledem na to, že žalobce po celou dobu pobytu v ČR zde pobýval neoprávněně, avšak neučinil žádné kroky k legalizaci, a to ani po narození dítěte. Žalovaný rovněž vyhodnotil i tu skutečnost, kterou zjistil z výpovědi žalobce i jeho přítelkyně, že jeho přítelkyně zanechala roční dceru ve Vietnamské socialistické republice po dobu tří měsíců u svých rodičů. Toto žalobce a jeho přítelkyně nepovažovali za zásah do rodinného života. Sám žalobce také uvedl, že v Číně bydlí jeho bratr a jeho rodiče, u kterých by mohl po návratu bydlet. Sám připustil, že nechce dále porušovat zákon a případnému vycestování se nechtěl bránit. Prostředky pro návrat domů má.

Soud s ohledem na toto hodnocení provedené žalovaným v napadeném rozhodnutí dospěl k závěru, že správní orgán dostatečně vyhodnotil přiměřenost dopadu rozhodnutí o správním vyhoštění ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců. Soud v tomto vyhodnocení neshledal žádné nedostatky a ztotožnil se se závěrem správního orgánu v tom, že v případě doby vyhoštění stanovené v trvání jednoho roku, tedy na dolní hranici zákonného opatření, se přiměřenost této doby vzhledem k osobě a aspektům žalobcova případného protiprávního jednání nejeví nepřiměřená. Žalovaný nedal žalobci za pravdu v tom, že realizací správního vyhoštění bude zlikvidována jeho rodinná vazba k družce a dítěti a nebude mít již možnost vrátit se k rodině. Žalovaný uvedl, že toto není účelem vydání rozhodnutí. Vycházel z toho, že byť žalobcova přítelkyně i její dcera mají na území ČR povolený trvalý pobyt, není vyloučeno, aby se se žalobcem navštěvovali na území svých domovských států nebo na území státu jiného.

Žalovanému nelze vytýkat, že v žalobcově chování shledal účelovost. K tomuto závěru lze logicky dojít, neboť žalobce, ač pobýval na území ČR od roku 2002, se nepokusil o legalizaci svého pobytu. Nepokusil se o to ani v době, kdy, jak uvádí, navázal vztah se svou přítelkyní, které se poté narodilo dítě. Tuto možnost měl v tuto dobu a měl zřejmě i motivaci, pokud v současné době pocítuje skutečnost, že rodinu bude muset opustit na dobu jednoho roku, jako zásah do svého osobního a rodinného života. Žalobce měl a mohl svůj status na území ČR, resp. území EU, řešit již dříve, avšak takto nepostupoval. Nelze proto vytýkat správnímu orgánu, že žalobcovo jednání vyhodnotil jako účelové za účelem zabránění jeho vyhoštění.

Soud neshledal pochybení žalovaného tak, jak žalobce namítal v žalobě, pokud jde o porušení ust. § 2 odst. 1 správního řádu, neboť ze správního spisu i z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že správní orgány postupovaly v souladu se zákony a ostatními právními předpisy i mezinárodními smlouvami.

Soud se rovněž nedomnívá, že nebyl zjištěn náležitě skutečný stav věci a nebyly opatřeny potřebné podklady pro zjištění všech rozhodných okolností. Žalovanému nelze vytýkat ani vady formální, t.j. nedostatky odůvodnění. Rozhodnutí splňuje veškeré náležitosti vyžadované v § 67 a násl. správního řádu. Je z něj zřejmé skutkové zjištění, z něhož žalovaný vycházel, i úvahy, kterými se při aplikaci na věc dopadajících ustanovení zákona řídil.

Soud z uvedených důvodů proto žalobu jako nedůvodnou zamítl podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, jak je ve výroku rozsudku uvedeno. Žalobce ve věci úspěch neměl, proto mu nebyla náhrada nákladů řízení přiznána, a žalovaný náhradu nežádal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení

rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 30. ledna 2013

Mgr. Dana **Č e r n o v s k á** v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Helena Bartoňová